

Ս Թ Ր Ա Զ Պ Ո Ւ Ր Կ

Երկինքը գորշ կապարային.
 Աչքերս, լեցուն մեռելներով, կը փայլին:
 Ո՛վ կիւթէնալերկ, արձանիդ
 Առջեւ կը գմայլիմ:
 Փողոցներէն հովանոցներ
 Կըրիաներ կ'ընեն մարդիկ.
 Ու դարձդարձիկ տանիքներէն,
 Կաթիլները անձրեւին,
 Զղջիկներու երգի նըման՝
 Երակներուս կը յամենան,
 Ուր վայրկեաններն հոգեվարժով կը սպառին:
 Փողոցներէն կ'անցնի Մայի՛սը տրտում,
 Հոգիս գրկած՝ Ամրան սեմին մօտերուն.
 Մինչ արագիլ մ'անկենդան
 Ցուցափեղկէն կը տրտմի,
 Կաթիլ կաթիլ երկինքէն
 Քամամեղեկներն իրենց արի՛ւնը կը թափեն:
 Ո՛վ Քաթետրալ, երկու հարիւր գարուններ
 Քեզ չըկրցան աւարտել
 Ու եղար ողբ մ'Արուեստի՝ Անջրպետի կոնակին,
 Ու ժամանակն իբրեւ թեւ
 Որ խանձեցաւ վառօդէն:
 Երբեք, երբեք, եղբայրդ իսկ երագավազ Հոննոսը
 Զըբարձրացաւ փէշէրէդ՝ շրթունքներուդ ծարաւին:
 Ու դարերը, անվերջաբա՛ն թղթախաղ,
 Զոր խաղացին քու պորտի՛դ վըրայ Գերմանն ու Ֆրանքը:

Երկինքէն, անձրեւը, անդադար,
 Ինչպէս քէնն ափիլեան,
 Մայիսին մէջ եղբայրաբար կը ծորի
 Ու կը բաղխէ պինդ կըռուփներն անվեհեր
 Ամրան
 Դըրան:

Զ. Մ. ՈՐԲՈՒՆԻ

Սթրազպուրկ, 1931